

§ 48, som er den nuværende § 49, og hvori § 25 var den samme, som den nu er. Der var Tale om at tillægge Regjeringen Ret til at afholde visse ubevilegede Udgifter efter Ministrenes Beslutning eller Statsraadets Beslutning mellem Samlingerne og til Forelæggelse for den følgende Rigsdag. Monrad havde opfattet det Spørgsmaal, navnlig om ikke § 49, denne nye Tilføielse om, at Statsraadet under visse Forhold skulde kunne afholde visse Udgifter, indeholdt Spiren til provisoriske Finantslove. I denne Anledning var det, at det ærede Medlem fremsatte de Udtalelser, som jeg med den høitærede Formands Tilladelse vil citere her. Han sagde da (se Tidenden Sp. 1062): „Det ærede Medlem opfattede det Spørgsmaal, hvorvidt denne Forsatningslov, og specielt dens § 49, hjemlede Udstedelsen af foreløbige Finantslove. Jeg tror, at dette Spørgsmaal maa besvares bestemt benegtende“. Denne Forsatningslov indeholdt altsaa den nuværende § 25 i Grundloven uforandret, § 48 var den nuværende § 49 uforandret. Om denne Forsatningslov sagde det ærede Medlem, at han besvarede det Spørgsmaal, om den tillod Udstedelsen af provisoriske Finantslove, bestemt benegtende. Han udviklede nærmere ogsaa med Hensyn til den forelagte § 49, hvorledes man ved denne Bestemmelse vilde indsmugle Noget, der lignede foreløbige Finantslove, og da man ikke vilde have noget som helst foreløbigt af den Art ind, saa forfastebe man ogsaa dette. Men det ærede Medlems Udtalelse bliver endnu meget mere bestemt, idet han selv med Hensyn til det Gamle paastod, at det ingenlunde kunde hjemle Udstedelsen af provisoriske Finantslove. Vi forfastebe den nye Paragraf, fordi vi frygtede, at den kunde føre dertil. Og videre siger det ærede Medlem: „vil man nu spørge, om Saadant kunde anses hjemlet ved den Paragraf, der handler om foreløbige Love i Almindelighed, nemlig § 25, vil jeg ogsaa besvare dette Spørgsmaal bestemt benegtende. Der staar nemlig udtrykkelig i denne Paragraf, at der ikke maa udstedes foreløbige Love, der ere stridende mod Grundloven; men det, at udstede foreløbige Finantslove, vil stride mod Grundlovens § 48, — den nuværende § 49 — „thi i denne Paragraf staar der udtrykkelig, at, før Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ikke opkræves, og dette Ord: „vedtagen“ har i vor konstitutionelle Sprogbrug bestandig været brugt om den Del af Lovgivningsvirksomheden, som sker gennem de repræsentative Forsamlinger, og ikke om den Del af samme, som sker gennem Hs. Majestet Kongen. Enhver Lov begynder jo, som vi Alle vide, saaledes: „Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Bort Samtykke stadfæstet“, og der maa altsaa ved dette Ord „vedtaget“ aabenbart være ment: „vedtaget af den repræsentative Forsamling“, og jeg lægger saameget mere fortrinlig Vægt paa dette Ord, som just dette Forholds Natur med den største Nødvendighed medfører, at der ikke tør ud-

stedes foreløbige Finantslove. Det er allerede med megen Klarhed blevet sagt igaar af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville)“ — det er det samme ærede Medlem, som nu beklæder samme Plads — „at foreløbige Finantslove vare det samme som en total Død for en parlamentarisk Forfatning, og det forekommer mig, at de ikke alene ere dette, men at endogsa den hele Balance i Staten falder bort, hvis der efter en Forfatning som denne kunde udstedes foreløbige Finantslove; thi det maa vel erindres, at denne Forfatning har fulgt Grundloven af 1849 i det Punkt, at der ikke er gjort nogen Indskrænkning i Kongens Opløsningsret“. Det vilde altsaa være Forfatningens Død, hvis det skete. Stærkere og bestemtere kan der ikke udtales nogen Forbønsmøjsdom over Retten til i Kraft af Grundloven at udstede foreløbige Finantslove (Udbrydelse af Rimestad). Jeg har her Bogen, som det ærede Medlem kan faae, naar jeg har talt. Hvor er det ærede Medlem herne med denne Grundsetning, han, som under Diskussionen sagde, at han ikke har forandret sine Grundsetninger? Thi dette er en Hovedgrundsetning. Med den Betragtning staar og falder man efter min Formening politisk til den ene eller den anden Side. Hvor var det ærede Medlem herne ifjor? Traadte han op med den ifjor Efteraar? Nei, han stemte for Provisoriet og blev samtidig Medlem af Rigsretten. Jeg omtaler dette, fordi det ærede Medlem og jeg baade efter Mærene og her ere nogenlunde lige gamle, — ja, det ærede Medlem er noget ældre og jeg noget yngre her og omvendt ellers — men vi have da siddet sammen her i over 14 Aar, og jeg har fulgt hans Udvikling. Jeg erkender, at det er en elskværdig Medarbejder og et elskværdigt Medlem, men jeg har med Beslagelse set, hvorledes netop disse yngre Medlemmer af dette Parti have seilet for den reaktionære Strøm, som Aar efter Aar er bleven stærkere her tillands; jeg har, med Beslagelse set det, og derfor har jeg fremdraget saadanne Udtalelser fra den Tid baade af det ærede Medlem og flere af hans Ævnaldrende, for at sammenligne dem med deres nuværende Stilling og med den Tjeneste, de gjøre det nuværende Ministerium, og jeg siger da ved mig selv som Manden i Gventyret: „Al, hvor forandret!“

Formanden (Krabbe): Skjøndt de enkelte Medlemmers politiske Fortid ikke er Gjensstand for Forhandling, har jeg efter Forholdene ikke set nogen Grund til at forhindre de Udtalelser, det ærede Medlem fremkom med. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) har begjæret Ordet for tredie Gang. Under Forudsætning af Thingets Samtykke — skal jeg give ham det.

Rimestad: Den Udtalelse af mig, som